

Rozhovor s Igorem Chaunem o jeho duchovní cestě

I SMRT JE PROJEVEM ŽIVOTA!

Zdeněk Vojtíšek

Igor Chaun (*1963) je režisér, scénárista a spisovatel. Během studií se zapojil do „něžné revoluce“ na konci roku 1989 jako mluvčí stávkového výboru. Od druhé poloviny 90. let se věnuje také tvorbě na duchovní témata, příkladem je dokument *Cesta do Indie* (1999). Roku 2011 inicioval vznik „občanského spolku Goscha“. Roku 2012 o něm napsal: „Naším záměrem je především natáčení a zveřejňování videí a rozhovorů na duchovní téma, pořádání akcí, setkání, besed a kongresů s originálními lidmi z různých oblastí společenského života, ale vždy s důrazem na sdílení pozitivních hodnot – naděje, optimismu, životní radosti a osobní víry v dílo Stvořitelovo, které je nezměrné...“ (<https://www.goscha.cz/o-nas>).

Igore, když tě sleduji na kanále Goscha, děláš na mě dojem kněze. Někdy mi připadáš jako kazatel a misionář, někdy jako prorok, někdy jako laskavý pastýř duší. Jak sám sebe vnímáš?

Děkuju za milou otázku. Upřímně řečeno, samotného mě to překvapuje. Někde hluboko ve mně je potřeba VYSLOVOVAT NEVYSLOVITELNÉ, pojmenovávat nepojmenovatelné, vyjevovat tajemné a rozfoukávat plamínek lidské naděje a víry.

Jsou ve mně jakoby dva Igorové. Tedy minimálně. (úsměv) Ten jeden je chtivý života, vášnivý, dokonce i požívačný a tak dále. A ten druhý, o kterém hovoříš, má vskutku obrovskou potřebu hovořit o Boží síle, kráse, moudrosti, velikosti. Úplně mě to prostupuje. Věřím na minulé životy a myslím si, že přesně v těchto dvou liniích se má zkušenost odehrávala. Jak v té bojovné, rytířské a dobovačné, tak i v té kněžské, kazatelské, duchovní. Někdy se to ve mě pere, ale jak začínám pomalu dospívat a stárnout, tak ta klidová duchovní poloha nabývá vrchu. A to je asi dobře.

Co stálo na počátku tvého duchovního života? Jakou roli v tom hráli rodiče?

Já vnímám jako počátek svého duchovního života pravděpodobně už samotný okamžik narození. Pro mě je pobyt na tomhle světě už od základů POZORUHODNOU a zároveň trochu PODIVNOU záležitostí. Odmalička mi přišlo, že materiální svět a to, co vidím a vnímám smysly, nemůže být „všechno“. Vždy jsem měl pocit, že jsou to nějaké kulisy, jako třeba v divadle, které jsou namalované hezky, celkem precizně, ale z určitého úhlu můžeme mezi nimi pozorovat škvíry a me-

zery nedomalovanosti a nehotovosti. A tak je to i s realitou. Nějak na mě to ABSOLUTNO vždy vyukovalo, nějak se mi ten plášť reality už od malička vlnil. A odkrýval skrytou duchovní podstatu. Ale samozřejmě jsem se v tom dlouho neorientoval a přinášelo mi to i velkou bolest. Protože jsem trpěl pocitem neukotvení mezi ostatními lidmi a nejistotu ohledně svého usilování a směřování. Rodiče mě v tom velmi podporovali, záměrně i nechtěně. U nás se často zmiňovala indická filosofie, mystika, a také se vyzývali geniové kulturních dějin. Zejména Thomas Mann, Dostojevskij, Beethoven, Šostakovič, Kafka, Čapek, v tomhle já vyrůstal. Bylo to krásné, ale velmi, velmi náročné.

Jak ses setkal s psychedeliky?

To je velmi citlivá otázka a nejprve bych obecně řekl, že každý má právo tohle vyzkoušet, protože je to součást Matky Přírody. Na druhou stranu je na místě obrovská obezřetnost. Já měl štěstí, že s jihoamerickou ayahuskou jsem se opakovaně setkával v rámci velmi precizního rituálu Santo Daime, což je pralesní křesťanská církev v Brazílii, která při svých obřadech tuto látku používá. To mi přineslo první rozšířené stavy vědomí, a já jsem opravdu žasl. Náhle jsem si ověřil to všechno, co jsem odmala cítil. Pomíjivost a přechodnost „reality“ a existenci vyšších světů. A zvláštní bylo, že ten vjem mě ani tak nepřekvapoval, jako spíše, že

Igor Chaun.

jsem to zapomněl, že to v běžném životě „dokážu nevidět“. Sílu propojenosti, moudrosti a laskavosti celého Universa. Tak moc se to jeví samozřejmé, když se na to napojíme. Já jsem o tom pak namluvil hodně videí, je to na YouTube.

Je podle tvé zkušenosti duchovní rozměr života podmíněn chemickými procesy v mozku?

Živý kontakt a zkušenost s psychotropními látkami člověka v podstatě odnaučí takto přemýšlet. Vůbec pochybovat, zda je to pravé, skutečné... Svět, který se otevírá, je tak bohatý, autentický, nesmírný, člověka přesahující, že tam v podstatě pochybnosti, zda je to opravdové, naprosto odpadají. Samozřejmě, jako racionální argument se to někdy objevuje: že všechny ty úžasné vjemy a poznání mohou být pouze biochemickou reakcí mozku na požitou látku.

Z osobní zkušenosti mám dva základní argumenty, proč tomu tak není. Zprvé, já už od té doby jsem těchto vhlédů schopen i bez ayahuasky. Ona jen protlačila a oživila nějaké struny a cesty mého vnímání.

A zadruhé a především: Co jsem zažil, co jsem „viděl“, tak obrovsky přesahovalo moji individualitu, že to nemohlo pocházet ze mne. Bohužel, dodal bych. Byla to inteligence, láska a moudrost natolik superiorní, že ve své zdánlivé oddělenosti jsem po ní jen toužebně „vztahoval ruce“. V dojetí a hlubokém pohnu-

tí. Touhu svého srdce, touhu po Bohu, po vykoupení, po milosti, po spasení. Když vidíš tu existenci vyšších světů, Lásku a všechnu tu nádheru, ty přirozeně žijící bytosti ve vyšších vibračních a energetických světech, samozřejmě si uvědomíš tu obrovskou „tíhu člověka“, kterou my tady máme. Ale zároveň, bylo to naše rozhodnutí, jsme jsem posláni, do téhle lekce, výuky, za poznáním.

Proto mě to vše postupně vede i do jisté pokory a trpělivosti. Možná poprvé v mém životě. Zážitky s přírodními látkami nám pomáhají pootevřít existenci vyšších světů a jsou pro nás obrovskou pobídkou. Ale skutečnou práci za nás neudělají. To si musíme stejně odmakat každý sám. Já měl období, kdy se mi v životě nechtělo normálně fungovat, raději bych měl křídla a létal v oblacích, než šoupal nohama po Matiče Zemi. Jeden čas jsem si ani nedával pozor na takové ty pozemské věci, jako jsou daně, emaily, odpovědi přátelům a pracovní povinnosti. Ted' už mi to jde daleko lépe. I to je součást mého poznání. Vtělit to „duchovno“ do průběžného pozemského života.

Hraje pro tebe nějakou roli přírodní, anebo syntetický charakter látky? Řekněme na jedné straně ayahuaska nebo houby a na druhé straně LSD?

Já jsem relativně netknutý, co se týká čehokoliv jiného, než je ayahuaska. Já jsem nikdy LSD neměl. Ani třeba houbičky. A ani potom netoužím. Já mám vlastně k těm látkám svým způsobem odpor. Nechci vkládat nic mezi sebe a Stvořitele.

Považuješ své zážitky za průlomy do reálného světa? Mají platnost i mimo tebe? Jsou odrazem objektivní reality?

Bratře, vždyť přece víme, že objektivní realita neexistuje. To kolem nás je realita konsensuální, na jejímž výkladu jsme se většinou shodli, abychom dokázali v tomhle rozměru nějak fungovat. Ale ve skutečnosti se jedná o sumu individuálních a subjektivně vnímaných realit každého jednoho z nás. Nerado se to říká, ale ve změněných stavech vědomí jsem zjistil, že vše, co běžně prožíváme, je jakýsi podřad, jakási pouze odmocnina a zředěná substance skutečných světů, vyšších a mnohem intenzivnějších, dokonalejších a snad i láskyplnějších, než je ten náš. Ale tohle poznání nevede k nějaké dekadenci nebo negativismu ohledně lidského života na Zemi. Naopak, člověk si

uvědomí, že se tady má snažit ŽÍT CO NEJLÉPE, neboť tím se vyšším realitám přibližuje a k nim postupně blíží.

Ve svých pořadech zmiňuješ množství motivů z různých náboženství, ale třeba i mimozemšťany a podobně. Co vnímáš jako to základní a nejdůležitější?

Nejdůležitější a nejcennější ve vesmíru je VĚDOMÍ! My, zde na Zemi v jednotlivých vtěleních, nemáme celé pole vědomí, jímž disponujeme. Jsme zde jakým si derivátem svého vyššího věčného Já, vyslancem sebe sama do konkrétní osoby. Dočasným separátem. Naše vyšší Vědomí, včetně zkušeností minulých a možná i budoucích životů – zůstává u Boha.

My tady žijeme lekce, učíme se, rozpomínáme se. Je to naprosto pozoruhodné.

Kdo tohle stvořil, byl Genius Geniů, Otec Otců, Stvořitel Stvořitelů.

Tohle poznání přináší obrovský respekt k samé podstatě Života. A ten život je věčný! Ať zemře květina, mravenec, planeta nebo galaxie, Život nikdy nezanimkne. Protože i smrt je jeho projevem.

Umělecká tvorba předpokládá ještě jiný pohled na realitu než ten suše věcný, racionální. Pomáhá ti zkušenost s psychoaktivními látkami ve filmové tvorbě?

Spirituální zkušenost především pomáhá – ŽÍT! V tom úplně nejzákladnějším významu. Jak už jsem říkal, od dětství jsem měl velké pochybnosti. O sobě, o podstatě, o smyslu života. Duchovní cesta mi dala odpovědi. A k té umělecké práci. Vždyť to není tak, že jsme umělci, a proto jsme citliví lidé, kteří se chtějí vyjádřit. My jsme někteří především citliví lidé, kteří se chtějí vyjádřit, a proto se stávají umělci! A to byla i má cesta.

Poznání postupně změnilo můj směr a já dnes méně točím a jsem už trochu méně tím „původním režisérem“, i když tu práci stále dělám. Ale daleko víc se věnuji práci pro náš spolek Goscha. Objevování zajímavých lidí a kontakt s nimi, natáčení.

Fascinuje mě, že zatímco v televizi jsem na uvedení filmu musel čekat tři-

Druhá část rozhovoru s Igorem Chaunem zvláště o „ayahuaskové církvi“ Santo Daime vyšla v Náboženském infoservisu 10. prosince 2020. Foto: archiv Igora Chauna.

ba rok, ted' natočím odpoledne úžasného člověka, večer to zpracuju a nahráju na YouTube na náš kanál Goscha, a ono to má ráno už přes tisíc zhlédnutí. A v následujících dnech třeba desetitisíce! Má to velký dosah. A když čtu reakce, dělá mi to radost a naplňuje mě to. Řečeno s Alchymistou Paula Coelhoa: „NAŠEL JSEM SVŮJ PŘÍBĚH!“

Někdy se tvrdívá, že spirituální, mystické či psychedelické prožitky odvádějí člověka od reality do vnitřního, podle kritiků vysněného světa. Co tomu říkáš? Ty jsi přece občansky angažovaný.

Bratře Zdeňku, u mě to bylo přesně naopak. Spirituální, mystické a psychedelické prožitky mě od snění a slabosti přivedly k síle, k uvědomění si a respektu vůči POZEMSKÉ LIDSKÉ REALITĚ. Nesmírně si toho vážím, a i proto jsem přesvědčený, že řízené spirituální užívání přírodních látek může být součástí duchovní cesty a některým lidem může pomoci. Já jsem toho příkladem. Ale na závěr bych dodal, že je to cesta velmi, velmi náročná, a není pro každého. Je mnohem lepší dokázat svůj život žít postupně, v malých cupitavých krůčcích, a tak sbírat poznání po stravitelných dávkách. Já byl rebel, syčák, netrpělivý a zlobivý. Všichni jsme děti Boží. A já potřeboval velkou sílu, velkou autoritu, která mě přepere a zvládne. Ayahuaska to udělala naprosto nekompromisně, někdy drsně, ale vždy s láskou a s obrovským množstvím poznání. Děkuju.

A já děkuji za rozhovor.

Doc. PhDr. Zdeněk Vojtíšek, Ph.D. (*1963), je vedoucím katedry religionistiky na Husitské teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze a šéfredaktorem časopisu Dingir.